

Nem nyúltam mégsem a lábbelihez: csak olyan a horkolás is, mint a lelkiismeret fűrésze. Elvágthatod egy percre, úgyis rákezd megint. Meg aztán, miféle jó származik rám abból, ha Tardics Dávid felriad álmából? Erősen mérlegelendő ez a körülmény is. Dávid a Deszkáserdőben löccsel megnyomorította Kajdacsit, akit lepedőben vittek az ügyeletre. Ott meg Dávidot vasba ugyanoda. Ennyi történt, nem is tud mást mondani ez a Kajdacs, csupán ezt; örökké ezt mondja s kit érdekel, ha már tizenkétszer hallotta?

Néked persze újdonság ez is s most arra lennél kíváncsi, miért kerültem én oda, a tömlőc fenekére.

Kerülgetjük ezt a kérdést, látom már, mint macska a forró kását Hunyorgatok váltig feléd, hogy érts belőle. Az igazság szüntelen keresése, amelyet én már annyi éve űzök, az van emögött is. Ámbátor kapitány úr Kecsnán eljárásában is van némi jogalap: bitangul mégsem lehet úgy ide-oda sétálni az országhatáron, különösen pedig egy egész hátizsáknyi tűzkövel nem. S ha a nyájba ilyen idegen juh téved, jogos azt szemmeltartani, elismerem. Telepingálják majd a papírt Bige Jóska nevével — azt viselem annyi sok év óta, amióta megkereszteltek — s akkor Kecsnán kapitány úr egy nap orrára teszi az aranyvikkert és fejemre olvassa a két hónapot, ez lesz a vége úgyis. S én fellebbezni fogok újabb magasságos hatalmak felé, de hasztalan.

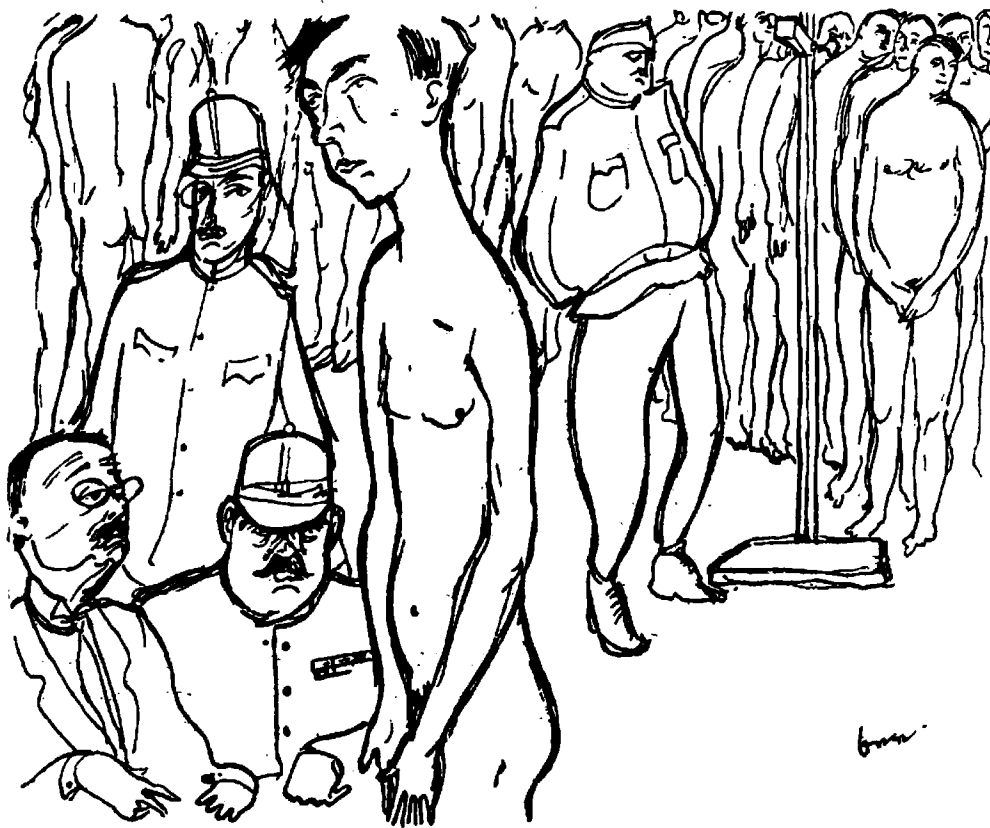
Olyan megértővé érlelt engem a sorsom, hogy magam is csodálkozok néha. Talán a bajusz teszi, vagy az évek? Ámbátor bajusza Dávidnak is van s még korosabb is nálam, mégis löcsöt ragadott a Deszkáserdőben, Kajdacs ellen. Igaz, nála leány volt a dologban s ilyenkor felfüggeszti az okos mérlegelést a férfiember.

— Riszálta, csak riszálta magát... én meg oda a löcsöt. Így volt.

Hinnéd, hogy a Kajdacsit panaszolja a Dávid, hogy az risztálta magát, pedig a Juci volt. Okos mérlegeléssel a Juci érdemelte ki — mégis a Kajdacs fején csattant el a löcs.

Titka azért még mindig van az életnek elég — tűnődtem vakarózva s hallgattam álmatlanul a Dávid horkolását.

Titka azért van az életnek elég. Mikor négy év előtt a sorozómérce a fejemre esett — ott álltam pucéran és dideregve egy nagy teremben — a fejemet ért ütés pillanatában felködlött bennem a régi mese:

— Fejemen egy koppanás, szaladj te is pajtás...

Szaladjak igen, de hova, merré a veszedelem elöl, amikor besoroznak majd az aranygallérosak s fegyvert forgatni küldenek a frontra, a nagy világégés kellős közepén. Mon-